

NS Nyhedsbrev

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1133

01.12.2024 (135)

Den hvide races ubesungne helte

Del 6

Walt Disney

Du ville ikke ønske, at din livshistorie blev skrevet af Mare Eliot. Medmindre man altså er en marxistisk jøde eller en jødeelskende raceforræder. Forståeligt nok kan ingen hvid mand med respekt for sig selv forvente at få en fair behandling af denne kiksede biograf. Men mens du stadig lever, har du intet at frygte fra folk som hr. Eliot. For han er en af den nye race af "politisk korrekte" gribbe, der mæsker sig i døde mænds omdømme. En billig og nem måde at skabe kontrovers om en bog på (kontrovers = salg) er at bagvaske en eller anden belejligt afdød personlighed, hvis minde stadig er almindeligt æret. Og hvis det pågældende offer ikke var jødernes ven, så er enhver litterær sjakals chancer for at få rosede anmeldelser i hebraiske mundhuggerier som "New York Times" så godt som sikret. Sådanne nekrofile penneskytsere

Walt Disney

er meget feje, hvilket understreges af, at de personer, de skriver om, ikke er i stand til at forsvare sig, fordi de alle er døde.

Efter at have fået berømmelsen af hvide helte som Henry Ford, H.L. Mencken og Charles Lindbergh i stykker, kaster de sig over det næste objekt for deres griskhed, denne gang ingen ringere end Walt Disney. Hvis der var nogen, der ikke behøvede en introduktion, så var det onkel Walt, en af de mest elskede personer i det 20. århundrede. Det vil sige, indtil Mare Eliot besluttede sig for at indkassere royalties ved at gøre sig til vennetjeneste hos de zionistiske magthavere og smadre navnet på et ægte arisk geni. Det bør derfor ikke komme som nogen overraskelse, at Eliots anden bog, "Down Thunder Road", er en smiger af Bruce Springsteen. Forfatteren er derfor en af de forræderiske fjender af den hvide kultur, som har solgt ud af sin egen race ved at puste hypen op om en drastisk overvurderet kosher rock 'n' roller, mens han smører blæk på og forsøger at skubbe autentiske hvide helte, som skaberen af "Fantasia", til side til fordel for en fedtet, skrigende jødes usammenhængende forvrængning. Ironisk nok er netop de ting, som Eliot finder mest forfærdelige, de begivenheder i Disneys liv, som enhver fornuftig læser vil bifalde. Især for nationalsocialister vil "Hollywoods mørke prins", som han bliver kaldt i biografiens undertitel, stige højere end nogensinde før i deres vurdering.

En jødisk fælde for Disney

På trods af sin utilslørede fjendtlighed over for (misundelse på?) sit emne, afslører forfatteren for første gang på tryk det overraskende omfang af Walt Disneys nationalsocialistiske baggrund og hans generelt ukendte, livslange kamp mod den jødiske overtagelse af hans studie og hans land. Eliot fortæller, hvordan Disney begyndte som en ung, obskur illustratør i begyndelsen af 1920'erne, da han forlod sit hjem i Kansas for at forsøge at slå igennem i Hollywood. Ways første figur, Alice (fra Lewis Carroll), viste hans innovative filmteknikker, som kombinerede animerede figurer med levende skuespillere. Men han havde brug for en distributør for at gøre sin Alice til en succes. Dengang som nu var filmdistributionen jødernes private len, der som ved et instinkt fra filmens tidligste dage havde fornemmet dens hidtil usete magt til at nå og forme de ikke-jødiske massers sind. Derfor var Milton Feld Disneys første agent, som satte ham på vej til den talmudiske rotterede, New York City. Der faldt han i klørne på Margaret Winkler. Hun stod for den første distribution af hans Alice-serie, som han modtog 1.500 dollars for pr. film, hvilket næppe var nok til at retfærdiggøre produktionsomkostningerne, men det var en ydmyg begyndelse, som den naive kunstner fra Midtvesten var oprigtigt taknemmelig for.

Et par måneder senere informerede Winkler ham imidlertid om, at hun næsten halverede hans betalinger, fordi hans serie ikke var blevet godt modtaget og tabte penge ved billetlugerne. Eliot skriver: "Disney var langt mindre optaget af nedskæringen end af, hvorfor hans film ikke var mere succesfulde. Han havde ingen mulighed for at vide, at Winklers beslutning ikke havde noget at gøre med kvaliteten af hans film. Disneys film havde faktisk været blandt de mere succesfulde i Winklers stald og var begyndt at opbygge en stabil tilhængerskare langs østkysten. Men da Winkler for nylig havde giftet sig med Charles B. Mintz, en tidligere Warner Bros.-bookingagent, overgav hun den fulde kontrol over sit selskab til ham. Mintz reducerede straks alle betalinger til selskabets leverandører, uanset hvor meget deres film indtjente." Nu var Walt Disneys fælde i gang.

Mintz dukkede uventet op i Hyperion-studiet en dag og løj for Walt og hans bror, Roy, om, at Alice-serien var ved at blive aflyst på grund af manglende interesse. Walt "låste sig inde på sit kontor og blev der den næste dag og nat, hvor han nægtede at tale med nogen og bebrejdede sig selv for virksomhedens fiasko. Hvad han ikke vidste var, at Mintz havde pendlet regelmæssigt mellem New York og Hollywood for at forhandle en aftale på plads med Carl Laemmle, grundlæggeren af Universal Pictures, om en tegnefilmskanin, der skulle konkurrere med den meget succesfulde Felix the Cat-serie. Da aftalen var i hus, fandt Mintz på en måde, hvorpå Disneys ikke bare ville skabe den nye figur, men hvis alt gik efter planen, ville "bumpkins" (eller "goyim"?, AVS), som Mintz omtalte Disneys bag deres ryg, ende med at tigge ham om at overtage deres studie for at cementere aftalen. Efter at have ladet et par dage gå, aflagde Mintz endnu et besøg hos Hyperion, denne gang med "gode nyheder". Han fortalte brødrene, at han måske kunne redde deres aftale, hvis de kunne finde på en original tegneseriefigur, noget i retning af f.eks. en kanin."

Disneys Kaninen i fælden

Walt blev totalt snydt af det, han troede var den sympatiske hjælp fra sin jødiske distributør, og han overanstrengte sig for endelig at producere "Oswald the lucky Rabbit". Hvem Oswald skulle være heldig for, ville vise sig med tiden. Mintz, som var den solgte mellemmand, fik fordoblet sit distributionshonorar ved også at underskrive "inkier" for sin ikke-involverede kones dummy-agentur, "hvorved der blev skabt to virksomhedsstop mellem Walt og Laemmle". Oswald var en øjeblikkelig og enorm succes, der genererede "betydelige fortjenester" for den jødiske agent og den jødiske tegnefilm. Han begyndte først at gøre oprør, da han

ved et tilfælde opdagede, at Mintz og Laemmle i al hemmelighed indkasserede yderligere millioner ved at markedsføre Oswald i legetøj, slikbarer, tøj og andre børneartikler, alt sammen uden hans viden, samtykke eller deltagelse. Mintz foregav medfølelse og talte ham fra enhver handling, der kunne støde Mr. Big, Carl Laemmle, fra sig.

I februar 1928, da Oswald and lucky Rabbit var den mest populære tegnefilm på de amerikanske biograflærreder, tog Disney sammen med sin kone, Lillian, til New York for at forny sin kontrakt med Mintz, som "havde stor fornøjelse af at præsentere Walt for forskellige producenter og instruktører, som nu kom forbi for at møde Hollywoods hotte unge animator". Samme dag satte Mintz Walt ned på sit prangende kontor på Fifth Avenue. "Så spildte han ingen tid, og på en stille, intens måde, der var anderledes end den, han havde vist til frokost, formidlede Mintz, hvad han sagde ville være hans eneste tilbud. Med øjeblikkelig virkning ville Disneys forskud pr. tegnefilm blive skåret ned fra 2.250 dollars til 1.800 dollars. Hvis det var uacceptabelt, ville det eneste alternativ være, at Snappy (Mintz' agentur) skulle overtage al yderligere produktion af Oswald-tegnefilm. Og, advarede Mintz Walt, han ville bruge Disneys eget personale til at gøre det! (Eliots kursivering)" Typisk jiddische konspiratoriske bestræbelser var allerede i gang i det fjerne Hollywood i samme øjeblik, som Mintz smurte Walt ind under frokosten, da de fleste af Disneys anima-tars samtidig "afleverede deres opsigelser for at acceptere stillinger hos Snappy". Mintz udnyttede, at Disney var fortvivlet over hans uventede ultimatum, lod som om han gav efter og tilbød Walt at beholde rettighederne til Oswald, hvis bare Snappy kunne få rettighederne til 50% af Disney-studierne. Det var den evige historie om djævlens sammensværgelse for at komme i besiddelse af en menneskesjæl.

På Roys råd gav Walt afkald på rettighederne til sin egen kreation, Oswald the lucky Rabbit, og mistede dermed hele sin indkomst, men han beholdt ejerskabet af sit drastisk reducerede studie. Stort set alt håb for fremtiden forsvandt med hans stjalne ejendom, og Walt og Lillian begav sig sorgmodigt på den lange rejse hjem. Det var dog på denne deprimerende rejse, at det ariske geni, som reagerer på store forhindringer, blev født i Walt Disneys frugtbare intellekt for at producere Mickey Mouse. Resten er historie. Helt skjult af hans nye karakter var skæbnen for Oswald the lucky Rabbit, som oprindeligt viste sig at være så populær under Disneys vejledning. Men uden sin skaber slap Oswalds held hurtigt op, og han visnede ned i glemslen efter blot et par ruller. Jødernes forsøg på at generere evig profit gennem Oswald og deres forsøg på at overtage Disney-studierne blev ikke til noget, mens Walt Disney Productions steg til en hidtil uset verdensberømmelse gennem 1930'erne.

Disney i det "amerikanske nazistparti"

Walt, der altid havde blikket rettet mod sin kunst, opdagede ikke den jødiske fællesnævner, der forbandt Feld, Winkler, Mintz og Laemmle, og dermed lagde han op til endnu en konflikt på liv og død med jødedommen, da han naivt tillod jøder at blive medlemmer af sin hurtigt ekspanderende organisation. Mens han stadig kæmpede for sin eksistens, var der ganske vist ikke mange, der troede på, at han kunne gøre comeback efter Mintz-sammensværgelsen. Men med hans uventede succes med Mickey Mouse begyndte jøderne igen at se ham som et middel til at nå deres mål. Blandt de post-Mintz-animatører, der sluttede sig til Disney-studierne, var Arthur Babbitt. Uden at Walt vidste det, var Babbitt, ud over at være jøde, også blevet nævnt af FBI som kommunist sympatisør. I al hemmelighed begyndte han at lægge grunden til en strejke, der skulle bringe Disney-medarbejderne ind i det åbenlyst marxistiske Cartoonist Guild. At de samme medarbejdere var de bedst betalte animatører i branchen med eksemplariske arbejdsforhold, havde intet at gøre med Babbitts krav, for hans eneste hensigt var at gøre Disney Productions til endnu en rød propagandamølle. Efter at have lovprist (og utilsigtet afsløret) Kommunistpartiet U.S.A.'s oprettelse og manipulation af Screen Writers' Guild, skrider Eliot, at kommunisterne "fortsatte med at spille en vigtig rolle i politiseringen af Hollywoods borgere" op gennem 1940'erne.

Efter tidligere at være blevet udryddet af kapitalistiske jøder, blev Disney nu konfronteret med kommunistiske jøder, der havde til hensigt at overtage hans studie. Metoderne var forskellige, men fjenden var den samme. Endelig erkendte han farens identitet og begyndte at søge efter svar. Ifølge Eliot: "I den periode, hvor Disney hjalp med at organisere de uafhængige filmproducenter mod branchens mainstream, fulgte han også Lessing (Gunther Lessing), Disneys advokat og nære ven) til møder og stævner i det amerikanske nazistparti (sic)." Det amerikanske nazistparti blev grundlagt i 1958, omkring 20 år efter de begivenheder, som Eliot beskriver. De møder, som Walt Disney deltog i, blev ledet af William Dudley Pelleys "Silver Shirts", en tidlig nationalsocialistisk organisation, ikke et parti med nogen politisk dagsorden, bortset fra bevarelsen af USA's neutralitet.

Babbitt, strejkeanstifteren, fulgte Disney til Silver Shirt-møderne og udspionerede ham: "I årene umiddelbart før vi gik ind i krigen, var der en lille, men meget loyal, jeg formoder lovlig, tilhængerskare af nazistpartiet. Man kunne købe et eksemplar

af 'Mein Kampf' i enhver kiosk i Hollywood. Ingen bad mig om at gå til nogen møder, men jeg gjorde det af nysgerrighed. Det var åbne møder, hvor alle kunne deltage, og jeg ville gerne selv se, hvad der foregik. Ved mere end én lejlighed så jeg Walt Disney og Gunther Lessing der, sammen med en masse andre prominente nazi-ramte (sic) Hollywood-personligheder. Disney gik til møder hele tiden. Jeg blev inviteret hjem til flere fremtrædende skuespillere og musikere, som alle arbejdede aktivt for det amerikanske nazistparti. Jeg fortalte det til en af mine veninder, som på det tidspunkt var redaktør på magasinet "Coronet", og hun opfordrede mig til at skrive ned, hvad jeg havde observeret. Hun havde nogle forbindelser til FBI og indleverede mine rapporter." At marxisten Babbitt ikke havde nogen betænkeligheder ved at samarbejde med det ærkekonserervative FBI, når det drejede sig om at bekæmpe nazister, burde ikke komme som en overraskelse for nogen, der er klar over, at dobbeltspil er en naturlig del af den jødiske mentalitet. Det var ikke uden grund, at Disney omtalte ham som "kloakrottechefen".

Mickey Mouse eller Lazy Rat?

Men det var, mens han lyttede til de nationalsocialistiske talere, at Wait fik sin virkelige politiske opvågning. For første gang lærte han fakta om jødifisering af Hollywood og begyndte at forstå de underliggende årsager til sit eget dilemma med Mintz og andre, efterfulgt af sine nuværende problemer, a la Babbitt. Ironisk nok er den jødiske overtagelse af den amerikanske filmindustri intet sted præsenteret mere kortfattet end i Mare Eliots egen anti-Disney-biografi. Han påpeger, at film begyndte omkring århundredeskiftet som en helt igennem ikke-jødisk virksomhed ledet af dens opfinder, Thomas Alva Edison. Han og resten af hans ariske filmkolleger var meget bevidste om deres offentlige ansvar, især over for børn, for at præsentere etiske film af høj kvalitet, som var moralsk forsvarlige og kunstnerisk opløftende.

Det jødiske instinkt opsnusede dog hurtigt de økonomiske muligheder i dette nye medie ved at appellere til massernes basale tilbøjeligheder: "Edison var meget foruroliget over den pludselige, omfattende popularitet af det nye århundredes første nyhed, gadekærets nickelodeons, forlystelsessaloner, der først dukkede op på New Yorks Lower East Side. Han følte, at de nedgjorde den sofistikerede filmkunst ved at tilbyde "peep shows" og andre uhyggelige forlystelser, der skulle tilfredsstille arbejdernes kødelige lyster. I 1910 dannede Edison den første filmalliance, som blev kendt som "Trust". Formålet var at beskytte offentligheden (og hans egne økonomiske interesser) mod den slags umoralsk affald, der blev

produceret af det, han kaldte de "jødiske profitmagere", som ikke kun drev nickelodeonerne, men også lavede deres egne film til at vise for dem. Som svar dannede en uafhængig gruppe af hovedsageligt jødiske filmproducenter, ledet af Carl Laemmle, deres egen distributionsorganisation, eller børs, som de kaldte det. De organiserede en effektiv, om end ulovlig, undergrundsvirksomhed for at importere udenlandske råfilm og udstyr, som gjorde det muligt for dem at blive ved med at lave film."

Men Edison var ikke nogen overciviliseret svækling, som nutidens erhvervslivets tøsedrenge. Han organiserede sine egne stormtropper. Som Eliot ganske rigtigt skriver: "De smadrede nickelodeon-arkaderne og satte kvarterlange brande i de kvarterer, hvor de lå." Det var det eneste argument, jøderne forstod, og det virkede. New York var ren igen. Men jøderne udmærker sig kun ved at overleve, og Laemmle-mafiaen, "for at lægge så meget afstand mellem dem selv og Edison som muligt", flyttede til Californien. "Der fandt de billig fast ejendom, et perfekt klima og den naturlige beskyttelse fra en bufferzone på 3.000 miles. Californien gav dem en ny chance for at lave deres film.

"I modsætning til deres tidlige kolleger på østkysten var lederne af Hollywoods studier mindre interesserede i kunstneriske eksperimenter end i profit. De satte det på lærredet, som solgte mest. Publikum var villige til at betale for at se film fyldt med sex og vold, og Hollywood var mere end glade for at lave dem. Men Hollywoods moguler havde ingen idé om, hvad der mentes med "socialt acceptable" film. De vidste ikke, om deres film var moralske eller umoralske, og de kunne ikke være mere ligeglade. For dem var film udelukkende et middel til profit, ikke et instrument til at udtrykke sig med. Jo flere penge en film tjente, jo bedre var den. Hver gang branchen blev angrebet for at være moralsk korrupt, troede ingen af Hollywoods ejere, at problemet havde noget med moral at gøre.

"Og det var jo netop det, der var problemet. Blandt dem, der korrekt opfattede Hollywood som domineret af jøder, var de for mange i regeringen og den private sektor intet andet end hedninge, ude af stand til at forstå, endsige projicere, essensen af kristen moral. De mente, at Hollywoods jødiske forretningsmænd havde ødelagt en kunstform for at tjene penge, og at de dermed havde bidraget til den voksende moralske korruption i Amerika. De var, med Henry Fords ord, et perfekt eksempel på Amerikas voksende problem, dets århundredes tilstrømning af 'den internationale jøde'."

Ford var heller ikke den eneste berømte ariske amerikaner, der modsatte sig det hebraiske Hollywood. William Randolph Hearst, "ingen ven af hverken jøder eller

filmindustrien", skrev en række lederartikler, der dokumenterede den degeneration og marxisme, der blev udspyet i filmene. "Hearsts kampagne fik stor støtte i Kongressen, hvor definitionen af filmmoral gennem årene var blevet udvidet til ikke kun at omfatte seksuel provokation, men også politisk undergravning. I marts 1929 opsummerede den amerikanske senator Smith Brookhart, hvad han anså for at være den forværrede situation i Hollywood, som intet andet end en kamp om profit på bekostning af seksuel og social moral mellem konkurrerende studier, ledet af 'bunker af jøder'."

Mickey Mouse og hagekorset

Da Walt Disney blev udsat for fakta om den jødiske magt i Hollywood, faldt sløret fra hans øjne, og han svor at holde sit studie jøde frit for evigt. Ud over at bekymre sig om sin kunst, ønskede han at bekæmpe den samme trussel, som truede hans land og civilisation. Han var klar over, at medlemskab af en åbenlyst nationalsocialistisk gruppe kun ville give mere benzin på bålet, som hans fjender havde forberedt til ham, og Disney engagerede sig i stedet i den "mere respektable" America First-bevægelse, en paraplyorganisation for landets konservative, højreorienterede og endda fascistiske og nationalsocialistiske grupper, herunder Silver Shirts, i folkelig modstand mod det krigshysteri, der blev skabt fra nationens hovedstad i Washington, D.C. til filmhovedstaden i Hollywood. Walt blev faktisk en åbenhjertig aktivist og delte endda talerstol med Charles Lindbergh ved America First-massemøder og radiotaler over hele landet,

Han var altid vittig og kunne ikke dy sig for i smug at indsætte kryptisk støtte til Bevægelsen i sine illustrationer. Det var uundgåeligt, at både venner og fjender opdagede det: "Der var dem, der begyndte at se 'hemmelige signaler' i Disneys arbejde, herunder, i et tilfælde, et hagekors i det sidste panel af en 'Mickey Mouse'-tegneseriestribe fra 19. juni 1940. Den voldsomme bekymring omkring striben nåede til sidst J. Edgar Hoovers skrivebord, efter at en af Disneys "fans" skrev til bureauchefen med henvisning til udgaven fra den 19. juni. "Fanen" oplyste, at "i det sidste afsnit af Mickey Mouse af Walt Disney er der et meget tydeligt hagekors i form af to krydsede noder". Det pågældende hagekors virker faktisk ikke tilfældigt på grund af dets placering over ordene "the old cowhand". Disney, som var en ivrig rytter, omtalte ofte sig selv blandt sine weekendrytterkolleger som "en gammel cowhand". Tegningen var sandsynligvis ment som en intern joke, det eneste offentlige sted, hvor Walt følte, at han kunne identificere sig med nationalsocialismen, om end på en kryptisk måde.

I mellemtiden skadede Babbitt-strejken hans studie ved at trække vigtige animatorer væk. De jødisk-kommunistiske strejkende arbejdede hånd i hånd med jødisk-kapitalistiske filmmoguler, der stadig var ivrige efter at kontrollere Disney på den ene eller anden måde, som Frank Tashlin, leder af Harry Cohns "Screen Gems"-selskab: "Blandt de første, der skrev kontrakt med Tashlin, var David Swift, en af Disneys yngste og mest lovende animatorer. Da Walt hørte om Swifts planer om at forlade Disney, sagde kunstneren: 'Endelig kaldte han mig ind, og med en falsk jødisk accent sagde han: 'Okay, Davy boy, af sted med dig for at arbejde for de jøder. Det er der, du hører til, med de jøder'."

Topjøde beslaglægger Disney Studios

Disneys bestræbelser på at forhindre sit land i at falde ind i en krig for befrielse af jødisk profit fik en brat ende umiddelbart efter Pearl Harbor. Hans studie blev beslaglagt af den amerikanske hær, og han blev tvunget til at lave korte propagandafilm af ingen ringere end finansminister Henry Morgenthau, ophavsmanden til den blodige "Morgenthau-plan", der skulle likvidere det tyske folk for deres utilgivelige synd, antisemitisme. "Han beklagede sig bittert til Roy og Lessing over, at studiet nu var tvunget til at acceptere 'ham jøden', som Walt kaldte ministeren, ikke bare som en rådgiver, men som en fuldgældig partner, der ville bestemme alt. For Walt fungerede studiet nu med Morgenthaus budskab leveret af Disneys budbringere - politiske propagandafilm, der lukrerede på populariteten af den amerikanske mus, Mickey, hans kæreste, Minnie, vennen Donald, kammeraten Fedtmule og hunden Pluto. På et tidspunkt skulle Disney have omtalt sine elskede figurer som fanger, der var tvunget til at optræde som så mange små pinocchioer for en Stromboli-lignende Morgenthau."

Men den jødiske besættelse af Disney-studierne var kortvarig, og militæret trak sig tilbage i 1943. Derefter fortsatte Walt kampen, om end forgæves, mod den stigende marxistiske bølge, mest ved at vidne i forskellige regeringsundersøgelser af kommunistisk infiltration i kunst- og underholdningsmedierne. Men jøderne fik aldrig igen fodfæste i Disney Productions, i hvert fald ikke så længe han levede, og hans navn blev ved med at blive betragtet verden over som et synonym for populærkulturel ekspertise.

Disneyland overrendt af rotter

Efter hans død som 65-årig i 1966 overgik studiet til hans arvinger. Deres skænderier og inkompetence førte til en hurtig nedgang i Disneys produkt og selskab, hvilket skabte en farlig krise for deres kunstneriske og økonomiske arv, samtidig med at det åbnede nye muligheder for den gamle fjende: "En kort, rund mand med skudhuller i øjnene og sort hår, som en medarbejder beskrev som ikke helt så mørkt som hans hjerte, Saul Steinberg var kommet til den konklusion, at Walt Disney Productions i sin nuværende svækkede tilstand var perfekt positioneret til en virksomhedsovertagelse. Det, der havde tiltrukket Steinberg, var det konstante fald i værdien af Disneys aktier. I begyndelsen af 1984 blev Disney handlet til 45 dollars pr. aktie, et fald fra det foregående års højdepunkt på 84 dollars. Steinberg ønskede at overtage det kriseramte studie for at sælge dets individuelle aktiver - filmbiblioteket, Burbank-studiet, forlystelsesparkerne - for hvad han regnede med ville indbringe ham, hvad der svarede til 100 dollars pr. aktie, en enorm fortjeneste på mere end det dobbelte af hans investering."

Men Steinberg var kun den første af de sjakaler, der blev tiltrukket af duften af personlige muligheder i Disney Productions' nedtur: "Udviklingen hos Disney fangede nu opmærksomheden hos Wall Streets nye race af arbitragører, investorer i store blokke af virksomheder, der var ved at blive plyndret, og hvis aktier derfor pludselig ville stige kraftigt. En af disse arbitragører, Ivan Boesky, gik ind i spillet fra den ene dag til den anden. Hans mål var ikke at overtage studiet, men blot at ride med på den forventede eskalering af aktieværdien, som naturligt ville følge af pludselige, store opkøb - Steinbergs, Roy E. Disneys eller hans egne. Boesky blev således den fjerdestørste aktionær i Walt Disney-studiet."

I sidste ende gjorde det ingen forskel, hvem af ådselæderne der til sidst tog over. Den vindende sjakal var Michael Eisner, som var ansvarlig for at distribuere "epos" som den antinazistiske "Raiders of the Lost Ark", den raceblandende "An Officer and a Gentleman" og den åbenlyst bolsjevikiske "Reds". Baseret på disse økonomisk succesfulde, men kunstnerisk og moralsk tvivlsomme film, tillod Disneys bestyrelse, demoraliseret efter deres 325 millioner dollars "greenmail"-udbetaling til Saul Steinberg, Eisner at blive leder af studiet. Vanen tro åbnede han Disney-døren på vid gab for sine medudvalgte, som Jeffrey Katzenberg og Richard Frank, begge Paramount-chefer, der reddede studiet fra økonomisk ødelæggelse ved massive fyringer og drastiske nedskæringer af den høje standard for produktionsværdier, som Walt havde indført.

Disney Productions kom godt nok på fode igen økonomisk, men aldrig kunstnerisk. "Men blandt jublen var der også mange utilfredse stemmer fra Disney-veteraner. Især de gamle animatorer blev forstyrret af studiets næsten totalt

computeriserede animationsstil. Selvom Walt selv elskede teknisk innovation, var følelsen blandt mange Disney-veteraner, at studiet havde forladt sin kreative arv, kunsten at håndtegne animation i historiefortællingens tjeneste. De nye film, klagede de, virkede ikke som andet end tyndt forklædte genopfriskninger af meget bedre originaler. En mangeårig Disney-animator hævdede, at "Honey, I shrunk the kids" med sit større og mindre motiv i virkeligheden ikke var andet end en genindspilning af "Alice i Eventyrland". En erfaren story-man foreslog, at figuren Roger Rabbit lignede Walts originale Oswald forfærdeligt meget.

Den egentlige årsag til afpersonaliseringen og den intetsigende generiske kvalitet af nutidens ompakkede Disney-produkt er selvfølgelig ikke nye computerteknikker, men kan findes hos de ansigtsløse forretningsmænd, der nu kontrollerer det enorme Disney-imperium, som deres slags aldrig var kreative nok til at udtænke eller opbygge. Selv den genkendelige Eisner er væk: "Måske på grund af præsident Bill Clintons løfte om en strengere skat på kapitalgevinster, indløste han de fleste af sine aktieoptioner og tog en check på 192 millioner dollars med hjem.

"På et værtshus i Burbank sad sønnen til en af Disneys oprindelige filmskabere og drak en whisky med sodavand. Nyheden om Eisners aktiehandel fik ham til at grine. Han rystede på hovedet, tog en slurk og lænede sig tilbage. "Hvad tror du, gamle Walt ville synes om, at en jøde tjente så mange penge på hans studie?"

Sådan slutter den seneste biografi om verdens største animator. Omslaget viser hans foto, der kaster skyggen af en uhyggelig profil, som tydeligvis skal forestille Walt Disney. Men det bøjede, grådige og krognæsede billede har ingen lighed med den ariske skaber af "Snehvide" og "20.000 sømil under havet".

NS KAMPFRUF
KAMPFSPARTei DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN
ARBEITERPARTei AUßLANDS - UND AUFRUAUORGANISATION
Heimatside 100 English 1713 April 2017 12.00

Der Kampf geht weiter !

Siebzig Jahre nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist die nationalsozialistische Bewegung stärker als je zuvor in der Nachkriegszeit. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!
Infolgedessen von Unversinnung, Verleumdung, Verfolgung und Verdrängung haben nicht ausgeblieben, das Kennen der gesamten Welt unserer heldenhaften Führer Adolf Hitler zu entdecken.

Alle Nationalsozialisten und sonstige
effektuelle Völker- und Kampfbewegungen
sind Schüler an Schüler an Schüler an Schüler an
die Erhaltung unserer weißen Völker.
Die Bewegung ist zwar stärker ge-
worden, aber die Größe des bedrohten
Völkertums ist heute noch viel größer als in
der Vergangenheit.
Der unversinnliche Gegner ist eben Adolf,
den Völkermörder - gegen alle weißen
Völker (?) - in England, Skandinavien und
Eurasien, Überflutung und Kam-
merrückung.
Ob "legal" oder "illegal", ob in
Walden oder im Braunkohl, ob
mit Propaganda oder mit Gewalt, aber
auf einem heldenhaften Führer Adolf Hitler
Nationalsozialisten für seine Pflicht!

**TROTZ
VERBOT-
NICHT
TOT !**

Heil Hitler!
Gottfried Lueck

NS Nyhedsbrev
www.nsdapao.org
#1005 18.06.2022 (133)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

**Forreste rapport
Interview med Molly**

Tredje del

NSK: Dine aktuelle projekter er tydeligvis filosofi og kunstrettede.

Beskriv venligst din holdning til
sidste områdes betydning for politik.

Molly: Jeg forsøger stadig at opdatere
fotografierne, men jeg har mest koncen-
treret mig om Adolf Hitler og mennes-
keheden har
([www.movingtheancient.com/
truth.htm](http://www.movingtheancient.com/truth.htm)). Jeg er slet på 21 sider nu,
og jeg har så meget mere at lave. At stu-
dere Anden Verdenskrig er et absolut
must for information. Man søger
oplysninger om én ting og finder to an-
dre ting, som man skal undersøge. Det
følger lidt som om man er arkæolog og
graver den begravde fortid frem. En
fortid, som de helst ikke vil have, at den
kommer frem i lyset. Vi kan takke inter-
netet igen for den store strøm af

 **the
NEW ORDER**
Number 174/2022 Founded 1975 April 26, 2022 12.00

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar Na-
tional Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout
Europe.
Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to
dim the word of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.
All National Socialists and other racially-aware citizens and racial kinmen fight
side by side for the preservation
of our White folk.

The movement has indeed be-
come stronger, but the danger of
biological folk death is also much
greater today than in the past.
The desperate enemy is in the
process of committing genocide
against all White folk. His means
are non-White immigration, cul-
ture distortion, and neo-racism.
Whether "legal" or "illegal",
whether in election battle or street
battle, whether armed with propa-
ganda material or on a battlefield
of a different kind, every National
Socialist must do his duty!

**TROTZ
VERBOT-
NICHT
TOT !**

Heil Hitler!
Gottfried Lueck

NSDAP/AO er verdens største Nationalsocialistisk propagandaleverandør!

Trykte og online tidsskrifter på mange sprog
Hundredvis af bøger på mange sprog
Hundredvis af hjemmesider på mange sprog

**SS Defender
against Bolshevism**
by Reichsführer SS Heinrich Himmler

Translated from the SS Original

John Deitcher Art History Picture Book

**The Poisonous
Mushroom**

Translated from the Third Reich Original
Der Giftpilz

Reinhold Heilmann

**Hitler
in Italy**

English / German Deutsch / English

SS Viewpoint - Vol. 9
Wife and Family

Theodor Fritsch

**The Sins of
High Finance**

Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe im Bild

English - German / Deutsch - English

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org

**Contact us to
find out how
YOU can help!**

